

MIK VOL
**ENTER
NIGHT**

BIOGRAFIJA BENDA METALIKA

Preveo
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

Mick Wall

ENTER NIGHT: METALLICA, THE BIOGRAPHY

Copyright © Mick Wall 2010

First published by Orion, London

Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Vanesi Lampert

SADRŽAJ

Prolog – Baš pred zoru	9
PRVI DEO: Rođen da umre	13
1. Princ.	15
2. Kukavički lav	40
3. Koža na tvojim usnama	68
4. Suton u rehabilitacionom centru	99
5. Dugokosi pankeri	128
6. Zove se tetka Džejn	156
7. Remek-delo.	188
DRUGI DEO: Umetnost mraka	217
8. Dođi, slatka smrti	219
9. Crni	249
10. Razuzdane ribe, brza kola i brdo droge	276
11. Duga crna limuzina	309
12. Napunjeni	339
13. Čudovište.	369
14. Novi crni	402
Napomene i izvori	435
Izrazi zahvalnosti.	441
O autoru.	443

PROLOG

Baš pred zoru

Hladno je bilo tog ružnog mračnog jutra, s temperaturom tik ispod tačke smrzavanja, dok se prljavobeli turnejski autobus kotrljao starim drumom s dve trake. Bio je tek kraj septembra, ali u Švedskoj, gde leti sunce nikad ne spava, noći su se već opet dužile. Uskoro će doći mećave i nastupiće dvadesetčetvoročasovna tama, to turobno razdoblje sredinom zime kad raste stopa samoubistava u zemlji, zajedno s potrošnjom droge i alkohola. Zasad, međutim, put je bio čist. Jeste bilo tmasto i studeno, ali kiša danima nije padala, te je tlo pod točkovima vozila bilo suvo poput starih kostiju.

Samo je vozač bio budan – tako je bar kasnije tvrdio. Svi ostali – četvoročlani bend, njihov koncertni menadžer i tročlana tehnička podrška – spavali su na uzanim drvenim ležajima pričvršćenim iznutra za zidove zadnjeg dela autobusa, čiji su prozori, zbog promaje, bili pokriveni kartonima. Autobus, engleski model s uobičajenim upravljačem na desnoj strani, nije bio baš najbolji za duga noćna putovanja po neengleskim drumovima na kojima se vozi desnom, a ne levom stranom. Ali i on i vozač imali su iskustva. Za razliku od mladog sastava koji su nosili, oni su tim putevima prolazili već mnogo puta. Nikada ništa nije pošlo naopako; a neće ni sad.

A onda je pošlo.

Kasnije su se zbog toga prepirali. Četvrt veka kasnije i dalje se prepiru. Je li bilo leda na putu? Sigurno je bilo dovoljno hladno, no

ipak nije padala kiša – nije bilo trunčice snega ili leda – nijednog od dana što su tome prethodili. Znači li to da je vozač zaspao? Ili je bio pijan, možda, ili naduvan? Ako jeste, zašto ga je policija, koja ga je uhapsila na licu mesta, kasnije pustila, oslobodila svih optužbi? Je li moguće da je bus bio u kvaru? Opet, forenzičari kažu da nije. Kada su došli da ispituju olupinu, ispostavilo se da je s mehanikom sve u redu. Sve što se kasnije sa sigurnošću moglo tvrditi jeste da se autobus našao u nevolji kada je put ušao u jednu blagu levu krivinu. Vozač, koji je sedeo na desnoj strani, shvatio je to tek kada je bus sišao na bankinu i krenuo po tvrdom šljunku duž ruba puta, dok su mu desni točkovi grabili po zemlji.

Sad već sasvim budan, razrogačenih očiju, vozač oštro okrenu volan ulevo da bi vratio autobus na put. Načas, pomislio je da je uspeo. Ali zadnji deo busa prokliza udesno, pošto ogromni zadnji točkovi ostadoše bez oslonca pa se i oni zaklimataše po zemlji. Vozač se panično borio da povрати vlast nad vozilom.

Uzalud. Pozadi su se ljudi već budili, ispadali iz ležaja, vikali. Autobus nastavi da se zanosi i da kliza unatrag. Za nekoliko sekundi potpuno se okrenuo u pravcu odakle je došao, i točkovi mu se naposljetku zaustaviše kada mučno bupnuše u ivičnjak na suprotnoj strani drumu. Začu se lomljava stakla, još uzvika i jauka, a zatim nastupi najstrašniji trenutak, kada se bus prevrnu na stranu i gromko tresnu o tlo.

Od devetorice ljudi unutra, dvojica su ležali zarobljeni pod krevetima, koji su se srušili jedan na drugi, levi na desni, kada se autobus prevrnuo. Petorica su zadobili lakše povrede – slomljen nožni prst i nešto drugo – a jedan je ležao mrtav pod onesposobljenim autobusom, ispod koga su mu virile noge. Vozač je imao sreće. Izvući će se samo s plitkim posekotinama i modricama.

Bilo je pred samu zoru, ali još je bilo mračno i hladno da se smrzneš. Među prvima koji su iskočili iz slupanog autobusa bio je bubnjar, onizak mršav momak s kosom boje čaja, koji sada otrča putem, ne znajući kuda će, već samo da mora da pobegne, toliko izbezumljen da nije osećao čak ni bol od slomljenog prsta. Taj pametni mladi spletkaroš, toliko navikao da zna šta budućnost krije, ovo nije mogao da predvidi. Ni izdaleka.

Za njim izađe gitarski tehničar, dva metra visok gorostas od čoveka koji je ispuzao odande gde ga je bacio njegov ležaj kad se srušio, ka

prednjem levom izlazu, sada otvoru na tavanici kuda se on ispentrao, samo u donjem rublju i s jakim bolovima u divovskim leđima tamo gde se udario o ivicu kreveta kada ga je autobus pri udaru bacio postrance i dole.

Iz zadnjeg izlaza za slučaj nužde izašao je pevač, visok, rastrojen, takođe samo u gaćama i čarapama, urlajući, besan, a za njim i gitarista, još jedna niska suvonjava prilika, kašljući i plačući, s krupnim crnim očima do vrška punim noćnog neba i pepela. Svi su vikali i vrištali, niko nije znao šta se dešava, šta činiti, šta se zbiva. Još je bio mrak i bilo je zima, i niko za to nije bio spreman, šta god bilo posredi. Znali su samo da je loše, da je zajebano. Da je dozlaboga zajebano...

Dok se, preko sat kasnije, pojavio drugi turnejski autobus sa ostatkom ekipe, stiglo je i prvo od sedam vozila hitne pomoći, ali činilo se da samo menadžer zna šta se zbilja dogodilo, a on je bio toliko potresen da nije imao predstavu kako da to prenese ostalima. To da će, kada budu ušli u kola hitne pomoći i otišli u bolnicu, ostaviti za sobom jednog svog. I to ne ma koga, već onoga za kog su svi mislili da ima najviše sreće. Onog koga su svi cenili više od ostalih, više od sebe, na koga su se stalno ugledali, čak i kada su zbijali šalu na njegov račun, ili zanemarivali njegov savet, njegov osećaj za integritet i za dobro i zlo, uvek malčice pregolem za njih ostale, obične mlade jebivetre koje ne zanima uvek šta je ispravno, već šta je zabavno u tom trenutku.

Dok se tama razilazila a sivo jutarnje nebo mutilo, ušli su u kola hitne pomoći i odvezli se, još ne znajući da iza sebe ostavljaju ne samo svoju prošlost već i svoju budućnost. Onu o kojoj su svi sanjali i međusobno je delili, izrečenu i neizrečenu, do samog časa kada je autobus naleteo na to nevidljivo parče leda, a jebeni vozač bio, ako ne u snu, onda nedovoljno budan da isprati onaj zavoj na putu; mapa do blaga za koje su svi znali da ih čeka bila je njihova da je dele do samog trenutka kada se đavo umešao i zauvek im promenio život.

Do samog trena kada je Klif Berton, basista, otišao pre njih, odnevši sa sobom dušu benda s najglupljim hevi-metal imenom svih vremena: *Metalika* (*Metallica*).

PRVI DEO

Rođen da umre

„Fuck it all and no fucking regrets!“¹

– Džejms Hetfild, „Damage, Inc.“, 1986.

¹ „Jebeš sve i nema usranog kajanja!“ (Prim. prev.)

JEDAN

Princ

Bio je to tako čudan i neočekivan trenutak da sam se potom godina-
ma pitao je li se zaista odigrao, ili je bio samo neko lažno sećanje
izazvano traumom. No prizor Larsa na štakama, koji skakuće ka meni
niz stepenice Hamersmit odeona, zadržao se do dan-danas, uprkos
svim danima i godinama i životnim vekovima koji su odonda prohujali
između nas.

Ne sećam se nastupa – ko je svirao i kojim povodom – samo tog
trena kada se on žustro zateturio niz stepenice prema meni, dozivajući
me po imenu.

„Ej, Mik, seronjo! Šta ima?“

Pošto su ulazna vrata bila zavravljena, a obožavaoci odavno oti-
šli, mogao sam samo da pretpostavim da je posle koncerta cirkao isto
ono besplatno piće kao i ja, dangubio do sitnih sati na spratu u baru
iza scene, a sada tražio taksu do kuće. A ipak ga nisam bio video. Ali
s obzirom na to u kakvom sam raspoloženju bio, vidno polje bilo mi
je ograničeno, suženo na nekakav bolno oštar vrh igle unutra. Bio mi
je to prvi izlazak otkad mi je, nekoliko nedelja pre toga, umrla majka.
Mlađu no što sam ja sada pokosio ju je rak mozga, i iako je kraj došao
relativno brzo, prethodilo mu je izuzetno teško stanje, mučno za nju,
grozno za nas koji smo bili kraj nje.

Očas je sišao niz stepenice i prišao mi. „Zdravo“, rekao je. Kratko smo
se šegačili i ja upitno pokazah prema štakama. „Prst“, kazao je, kao da

je vest toliko stara da jedva zaslužuje pomena. Mora da sam izgledao zbunjeno. „Slomio sam ga.“ Blenuo sam u njega. „U saobraćajki“, dodao je nestrpljivo.

Bio sam navikao na rok zvezde, čak i na one poput Larsa, koje se još nisu istinski proslavile, i na njihovo očekivanje da do tančina znaš sve pojedinosti iz njihove karijere i da njima budeš prikladno zadivljen. No ipak... slomljen nožni prst? Saobraćajka? Kakva saobraćajka?

Ali njega to nije zanimalo. Upitao me je: „Jesi li i nas gledao ovde?“

Opet, bio sam smušen. Smesta je to pročitao. „Kad smo svirali ovde, krele!“ Aha... tada ukapirah. I Metalika je nedavno nastupila u Hamersmit odeonu. Budući da sam bio njihov najnoviji pobornik u britanskoj rok štampi, nije bilo nerazumno što je Lars pretpostavio da sam prisustvovao prvom nastupu benda kao glavnog izvođača na jednom tako uglednom mestu. Ali razume se da nisam. Umesto toga, ili sam bio u bolnici ili se vraćao kući iz bolnice ili se spremao u bolnicu. Ili to ili sam samo bio u paklu.

Tada, međutim, nisam znao kako da tako nešto pretočim u reči. Jedva da sam to umeo da kažem sebi, a kamoli nekom drugom. Imao sam dvadeset osam godina i svet mi se istovremeno skupio i proširio toliko da mi je bilo teško to da pojmem. Njemu je bilo dvadeset dve i ionako ga to ni izdaleka nije zanimalo. Bila je važna samo Metalika, ti seronjo!

„Nisam“, kazah, odveć iscrpljen čak i da bih lagao. „Je l' bilo dobro?“

„Šta?“, prasnuo je. „Je l' bilo dobro? Nisi bio?“ Gledao je u mene, s razočaranjem prošaranim gnevom i zgroženošću. „Jeste, bilo je jebeno dobro! Stvarno si propustio jebeno sjajnu svirku! Rasprodali smo sve karte i publika je odlepila!“

„O“, rekoh, „to je sjajno. Žao mi je što sam je propustio, čoveče.“

Njegove uvređene oči pomno su posmatrale moje. Kao prerano sazrelo dete koje je ubrzano izrastalo u pravu ljudinu, Lars možda jeste bio isuviše zaljubljen u Metaliku, i to što mu je ona davala kada bi se pogledao u ogledalo, da bi načas to mogao zaboraviti i ozbiljno se pozabaviti ičim drugim, ali nije bio glup, i u tom trenu mora da je naslutio da se na mom licu dešava još nešto – nije znao šta tačno, već samo da je to nešto dovoljno da mi oprosti taj greh, mada ne i da na njega zaboravi, bar u doglednoj budućnosti – jer promenio je temu i, nakon još malo

nevažnog šegačenja, odšanta o dalje, još nezadovoljan mnome ali ne onoliko uvređen, kako sam se slabašno nadao. On i njegov slomljeni prst...

Posmatrao sam kako njegova leđa nestaju u noći, u pratnji telohranitelja, u potrazi za vožnjom kući ili kuda god već da će dalje.

Saobraćajka, pomislih, kakva saobraćajka?

Čim se Džejms Hetfild upoznao s Larsom Ulrihom, odmah ga je prokljuvio. „Mali bogatun“, rekao je za sebe. Znae taj tip: dobija sve što bi pozeleo; jedinae koji ne zna šta znači reč „ne“. A to je i bio. Rođen u kući velikoj kao zamak, u otmenom gradu Helerupu, najpomodnijem delu opštine Gentofte, u istočnoj Danskoj, Lars Ulrih je stigao na svet na treći dan Božića 1963. godine. Kao kasnobožićni poklon za par bez dece zašao u tridesete – u ono vreme, prestar za decu – Larsa su od dana kada se rodio gledali kao malo vode na dlanu. Ubrzo će i on sâm sebe tako videti.

Njegov otac Torben bio je teniski veteran s preko stotinu mečeva u Dejvis kupu – i za to vreme odveo je svoj tim u nekoliko finala – i u potpunosti isplaćeni član posleratnog visokog društva u nastajanju; njegova majka Lona bila je boemska „majka zaštitnica“ koja je proizvodila dane zadržavajući svog muža s obe noge (koje su stalno bile u pokretu) na zemlji, ili bar to pokušavajući. Iako je Torben bio zvezda ere amaterskog tenisa i sa četrdeset godina još dobijao mečeve na Gren slemovima, da bi krajem šezdesetih pokasno prešao u profesionalce, njegova interesovanja, međutim, nisu se ograničavala samo na tenis. Pošto su danske sportske vlasti u to amatersko doba ograničavale učestvovanje na inostranim turnirima na samo pedeset šest dana godišnje, imao je vremena – taman dovoljno – i da postane iskusan novinski pisac za danski dnevni list *Politiken*, redovan trubač u raznim džez sastavima i, kasnije, umetnik, filmadžija i budista. Dugokosa, dražesno zabrađena gandalfovska pojava čija se opsednutost telesnim i duševnim zdravljem nastavila dobrano pošto se njegova profesionalna karijera okončala, prisećajući se u jednom intervjuu iz 2005, izjavio je: „Možda sam igrao tenis po podne, a zatim uveče odlazio da sviram, a posle toga sam morao da idem u novine i da pišem kritike, a potom bih se možda ujutru sastao s nekim prijateljima i doručkovao, a uz to

sam imao i probu s bendom u podne i ponovo tenis u tri. Dok bih se opasuljio, sastavio bih tri-četiri dana bez spavanja.“

I njegov sin jedinac odrastaće vrcajući od neiscrpane energije; njegove najranije uspomene iz detinjstva isprepletene su s očevim trajnim opsesijama i hiperaktivnim stilom života.

„Dok sa sedam godina nisam krenuo u školu, svuda smo putovali“, rekao mi je Lars 2009. godine. „Po Americi, Evropi, dva-triput smo bili i u Australiji... Proveli smo jednu zimu u Južnoj Africi, mislim, '66. ili '67.“ Njegov otac je „svakog januara išao na *Australijan open*. A to je bilo u ono vreme kada nisi mogao prosto da uskočiš [u avion]. Trebalo je do tamo doputovati... te smo provodili mnogo vremena u Parizu i Londonu i ostalim mestima.“ Tenis je, međutim, bio samo „posao, zaista“. Kod kuće, „imali smo umetnost po čitavoj kući“: umetnost i muziku. Ljubitelj džez u vreme kada je Kopenhagen bio rasadnik savremenih džez muzičara, Torben je svirao i klarinet i saksofon i, kao dete, Lars je odrastao u domaćinstvu kojim su odzvanjali tonovi, kako se on seća, „Bena Vebstera, Sonija Rolinsa i Dekstera Gordona“, od kojih su svi „provodili poprilično vremena u Danskoj. Dakle, bila je to jedna vrlo zdrava scena i [otac] je mnogo o njoj pisao.“

Larsova spavaća soba kod kuće nalazila se naspram muzičke sobe u kojoj je Torben držao svoju zbirku ploča, i iz koje je neprestano izbijala muzika. Nene Čeri, kćerka legende saksofona Dona i, kasnije, samosvojna pevačka zvezda, odrasla je u istom kraju i u detinjstvu mu je bila drugarica. „Tamo je blejala i gomila ljudi i bilo je, kao, kasno noću bilo je vrlo živo – slušalo se brdo džez ploča i Hendriks i *Stounsi* (*Rolling Stones*) i *Dorsi* (*Doors*) i Dženis Džoplin... Tako da je bilo sijaset muzičara i pisaca i umetnika i tome slično, koji su prolazili kroz kuću dok sam ja odrastao.“ Osim roku i džezu, rekao je Torben, Lars je bio izložen i „indijskoj muzici, svim vrstama azijske muzike, budističkom pojanju i klasiци. Njegova soba bila je odmah do sobe u kojoj sam ja po čitavu noć puštao svu tu muziku, a ponekad ju je možda slušao čak i dok je spavao, te je mnogo šta od toga mogao da pokupi i nesvesno.“

Torbenove tesne veze s danskom džez scenom u nastanku dovele su do toga da pokojni Dekster Gordon postane Larsov kum. Štaviše, Lars se na profesionalnoj pozornici prvi put pojavio s devet godina, kada je skakao i vrištao u mikrofon za vreme Gordonovog nastupa u

jednom noćnom klubu u Rimu, kuda su njegovi roditelji otišli jedne slobodne večeri na *Italijan openu*. „Kao pas koji je nakratko pobesneo“, prisećaće se kasnije njegov otac. Putovanja po svetu razvila su kod Larsa i dar za jezike, te je on od malih nogu pričao danski, engleski, nemački i „pomalo još poneki“. Bio je to lutalački stil života koji je omogućio da se „na putu uvek osećam prijatno. S ocem sam bio na mestima do kojih nikada nismo dospeli s *Metalikom*“. To je u dečaka usadilo i najviši osećaj da mu se daje za pravo; izuzetno samopouzdanje koje je značilo da za njega nijedna vrata neće predugo ostati zatvorena, pošto nikada nije ni pomišljao na to da negde ne bi mogao da bude dobrodošao.

Iako će Lars naslediti i očevu ljubav prema muzici i umetnosti, zapravo mu je majka Lona podarila upravljačke sposobnosti koje će on kasnije upotrebiti u svojoj karijeri s *Metalikom*. Osim što je lepo vodila računa o jedinjoj dvojici muškaraca u svom životu, „mama je nesumnjivo bila organizator i svojevrsna poslovna glava porodice“, kazao mi je kada smo poslednji put razgovarali, 2009. godine, u našem ne znam ni ja kojem po redu intervjuu, u odnosu koji sada seže više od četvrt veka unazad. „Hoću reći, moj matori nije znao koje je doba dana, koji je mesec, znaš, koja je godina. Nije znao u kojoj je zemlji. Bio je od onih tipova što su sve vreme naprosto predivno izgubljeni u trenutku. To mislim u najpozitivnijem smislu, [dok je] mama puno radno vreme manje-više vodila računa o svim praktičnim delovima njegovog života. Tako da nema sumnje da sam s majčine strane nasleđio te svoje neke proračunate organizatorske veštine.“

Na prvom mestu, u te rane dane, bio je tenis. I Torbenov otac bio je teniska zvezda. Više od dvadeset godina bio je rukovodilac marketinga i učestvovao u sedamdeset četiri meča u *Dejvis kupu* pre no što je postao predsednik Danskog teniskog saveza. Gotovo neizbežno, iako ga niko nije otvoreno na to prisiljavao, Lars je odrastao u očekivanju da će poći stopama nečega što je praktično postalo porodični posao. Za Larsa, međutim, tenis i ljubav prema muzici naposljetku će se skladno složiti u još važnijem pogledu. U 1969, za vreme porodičnog, tad već redovnog, šestonedelnog boravka u Londonu – koji se uklapao oko Vimbltona i pratećih turnira u Istbornu i klubu *Kvins* – petogodišnjeg Larsa odveli su na njegov prvi rok koncert: onaj čuveni besplatni koncert *Rolingstounsa* u Hajd parku pred više od

dvesta pedeset hiljada ljudi. On još čuva svoje fotografije koje su njegovi roditelji tamo uslikali. „Mislim da su me godinama vukli na neke džez svirke, znaš, u nekim lokalnim danskim klubovima“, rekao mi je Lars. Najčešće, kazao je, u omiljenom mestu Ulrihovih, koje se zvalo *Monmartr* i u čijem je upravljanju Torben pomagao. „Ali što se tiče rok koncerata, prvi je bio nastup *Stounsa* iz '69, da.“ Njegova prva prava muzička ljubav, međutim, biće zvezde hard-roka iz ranih sedamdesetih kao što su *Juraja hip* (*Uriah Heep*), *Status kvo* (*Status Quo*) i, pre svega, *Dip parpl* (*Deep Purple*), koje je prvi put slušao uživo kad mu je bilo tek devet godina. Torbenov prijatelj južnoafrički teniser Rej Mur dobio je propusnice za koncert, koji se održavao u istoj dvorani kao i jedan njegov teniski turnir. Kada je jedan njegov prijatelj odustao, ponudio je tu kartu viška Torbenovom sinu. Njega je to sasvim doslovno, rekao je Lars, „raspametilo!“. Nije to mogao da izbaciti iz glave „danima, nedeljama!“. Smesta je stao da gnjavi oca da mu kupi *Fireball*, album *Dip parpla*. Za to, međutim, Torben, prvi put u životu, nije izrazio punu podršku. „Govorio je da je to bez veze i da je bubnjar previše beo“, sećao se Lars. Ali sin nije slušao oca. „Imam opsesivnu ličnost“, kasnije će se prisećati. „Kad mi je bilo devet godina, nije postojalo ništa sem *Dip parpla*“. Kad je porastao, vrebao je taj bend. „Provodio sam sve vreme tako što sam sedeo ispred njihovog hotela u Kopenhagenu i čekao da Riči Blekmor izađe da bih ga pratio po ulici.“ Kada sam, skoro trideset godina kasnije, upitao sada već odraslog čoveka, oca troje dece, koji mu je omiljeni album, odgovorio je bez oklevanja. „Najomiljeniji svih vremena i dalje mi je *Made in Japan*“, dvostruki album živih nastupa *Parpla* sakupljenih u 1972. Prvi koncert u životu za koji je imao karte za prvi red, međutim, bio je nastup benda *Status kvo*, u koncertnoj dvorani *Tivoli* u Kopenhagenu 1975, koji mi je kasnije opisao kao nešto „pomalo zajebano“. Bilo mu je jedanaest godina i razmišljao je samo o tome kako je dospelo onamo. „Kako sam došao tako blizu? Hoće li da me isprebija neka pijana budala koja je došla iz Švedske ili, još gore, da se ispovraća na mene?“ Tako blizu pozornici, Lars jedva da je mogao da vidi bend, koji mu je stajao maltene nadohvat ruke. Frontmen grupe *Status kvo* Frensis Rosi „ličio je na kakvo rok božanstvo, visok preko tri metra, s kosom dugom metar i po i telekasterom koji je ličio na oružje kojim praši turove“.

Počeo je da visi u najpoznatijoj prodavnici ploča u Kopenhagenu, u *Svetom gralu*, a „tip koji je tamo radio bio je moj heroj“, i upoznavao ga je s manje znanim rok umetnicima kao što su *Džudas prist* (*Judas Priest*), *Tin Lizi* (*Thin Lizzy*) i *Ju-Ef-O* (*UFO*). Maštao je da bude u vlastitom rok bendu, zapisivao imena pesama i naslove albuma u starim školskim vežbankama, živeo u sopstvenom izmišljenom svetu rok slave. Rok muzika postala je jedino što taj sve samostalniji dečak nije morao da deli s roditeljima. Uz to je i pravila društvo usamljenom detetu koje je odrastalo na putu, okruženo ljubaznim teniskim „čikama“ i „tetama“ i kod kuće naviklo na mnoštvo starijih umetnika koji su ga puštali da radi šta mu drago. Lars je kasnije rekao novinaru Dejvidu Friku: „S te tačke gledišta, bilo je to vrlo otvoreno vaspitavanje.“ To je, međutim, značilo da se od njega očekuje da brine sam o sebi u toj boemskoj atmosferi. „Ujutru sam uvek morao sam da se probudim i da se biciklom odvezem u školu. Ustajao sam u pola osam i silazio, a ulazna vrata bila bi otvorena – šest stotina piva u kuhinji i dnevnoj sobi i ni žive duše u kući. Gorele bi sveće. I tako bih zatvorio vrata, spremio doručak i otišao u školu. Kad bih se vratio kući, morao bih da budim roditelje...“ Iako je, po tome sudeći, bio „veoma samostalan“, neretko je bio prilično usamljen. „Što se ticalo mojih roditelja, mogao sam da idem na koncert *Blek sabata* (*Black Sabbath*) deset puta na dan. Ali morao sam sâm da pronađem sredstva, da raznosim novine ili šta god već, da bih nabavio novac za karte. I morao sam sâm da odem na koncert i da se s njega vratim.“ Ta ljubav prema glasnom, tvrdom roku – muzici koja se i te kako slagala s njegovom otvorenom, prisutnom ličnošću – nastavila se kroz čitav rani pubertet, i iako mu je budućnost još bila vezana za isti teniski teren na kojem se njegov otac proslavio, njegova posvećenost polako je jenjavala. Taj razvoj stvari ubrzao se kada mu je, kao trinaestogodišnjaku, baka kupila prvi komplet bubnjeva – i to ne bilo kakav početnički komplet, već *Ludvig*: bubnjarsko zlato u rok krugovima.

Imajući u vidu njegovu ekstrovertnu ličnost i, neki bi rekli, preteranu spremnost da bude glasnogovornik *Metalike*, jednom sam ga pitao zašto je tako očigledan frontmen završio na zadnjem delu bine kao bubnjar. „Pa, postoji samo jedna poteškoća“, zakikotao se. „Nisam umeo [da pevam]. Hoću reći, kada sam pokušavao da pevam u tuš-kabini, to mi je bolo uši. Pa pošto nisam mogao da očaram čak ni

jednočlanu publiku pod tušem, znaš, shvatio sam da se to neće desiti. I oduvek sam voleo da sviram bubnjeve. Ne sećam se nijednog sve-snog trenutka kad sam bio u fazonu: 'To što sam bubnjar i što imam predvodničku ličnost neće ići jedno s drugim.' Naprosto mi nikad nije ni na pamet padalo da neću moći da budem to što jesam. Čitava ona priča u fazonu, zaboga, ako si bubnjar, moraš da čutiš i ne smeš da pričaš dok ti se neko ne obrati i moraš da budeš u pozadini. Na to nikada nisam pomišljao.“

Ironično, tek kada je napravio svoj prvi ozbiljan korak kao mlađani teniski profesionalac, konačno se i zauvek posvetio tome da postane bubnjar: kad mu je bilo šesnaest godina, upisao se na sada već svetski poznatu – tada prvu svoje vrste – tenisku akademiju Nika Bolitijerija na Floridi. Lars kaže: „Kada odrastaš u [teniskim] krugovima, maltene kao da te u to uvuku. Ne sećam se da sam ikada doneo, kao, supersvesnu odluku da postanem profesionalni teniser; prosto sam umeo to da radim. Tek malo kasnije, kada sam završio školu, i kada smo se preselili u Ameriku da bih se ozbiljnije pozabavio tenisom – sâm, izvan senke tatinog okrilja – shvatio sam ne samo da nemam dovoljno dara da zbilja krenem njegovim stopama već da sigurno nemam ni neophodnu disciplinu. Znaš, šesnaest ti je godina, upravo cirkaš svoje prvo pivo, doživljavaš svoja prva iskustva s devojkama i tome slično, a onda naprasno, u fazonu, moram da budem tamo šest sati dnevno i da udaram usrane teniske loptice? Postalo je malčice... predisciplinovano za moj ukus.“ Prasnuo je u smeh.

Na kraju, na Floridi je proveo manje od šest meseci učeći s Bolitijerijem. „Otišao sam onamo 1979, pošto sam završio školu – kao da vidim želim li time da se bavim. Još sam bio zaljubljen u tenis. Bila je to prva godina [kada se otvorila], dobroano pre Monike Seleš ili [Andrea] Agasija ili Pita Samprasa ili svih ostalih [koji su na Akademiju išli]. Za juniora koji se u Danskoj rangirao među prvih deset, dolazak u Ameriku ispostavio se kao grubo buđenje. Preselivši se iz Majamija u Los Anđeles, „trebalo je da idem u jednu srednju školu jer je moj čale bio veoma blizak s Rojem Emersonom, teniserom. I stoga sam išao u istu srednju školu kao [Rojev sin] Entoni Emerson i trebalo je da s njim budem u teniskom timu. I znaš šta? Nisam bio među sedam najboljih tenisera u srednjoj školi. Nisam uspeo da uđem u usrani teniski tim u srednjoj školi! Toliko sam imao takmičarskog duha. Bila

je baš šašavo.“ Bilo je i drugih smetnji. Torben je bio visok; Lars je bio nizak, tek metar i šezdeset sedam centimetara, što je velika smetnja. No sâm Bolitijeri sada smatra da je, uz dosta marljivosti, Lars mogao da postane bogat osrednji teniski profesionalac. „Odlično se kretao i imao je znatne sposobnosti.“ I premda „smo znali da Lars neće biti visok kao njegov otac, kao i da se neće mnogo raskrupnjati“, pravi problem ležao je u tome što „nije bio posvećen zahtevnom radu koji je bio neophodan“. Ili kao što je Torben rekao u 2005. godini, u intervjuu s Lijem Vederzbijem: „[Larsa] je tada tenis veoma zanimao, ali veoma ga je zanimala i muzika. Posle godinu dana još je želeo da ide na koncerte i mislim da se ovima na Akademiji nije mnogo svidalo što ostaje napolju do kasno, te su ga zbog toga i ukorili.“ I tada, rekao mi je Lars, „shvatio sam manje-više da će se to s tenisom možda skloniti u stranu a da će to s muzikom možda postati ono glavno“.

Ako prirodna mladalačka interesovanja za devojke, pivo i povremeni dim iz džointa i jesu bili ključni činioci u udaljavanju Larsa od drvenog reketa i njegovom približavanju žestokoj metal galami, otuđivanje mladog Ulriha od tenisa podudarilo se i s jednim trenutkom u roku koji će upravo napisati vlastito bučno poglavlje u muzičkoj povesti: tobožnji i nesrećno nazvani Novi talas britanskog hevi-metala (NTBHM). „Bio je mart 1980“, kasnije će se prisećati Lars, „i ja sam ušao u jednu prodavnicu ploča u Americi, u potrazi za najnovijim albumom *Trajemfa (Triumph)* ili nekim sličnim sranjem, i preturio sam po pregradi sa stranim izdanjima. E sad, sve se to dešavalo dok još nisam bio istinski svestan šta se zbiva u Engleskoj, te kada sam naišao na album *Iron Maiden*, nisam imao pojma ni ko su oni ni šta su. Ilustraciju na prednjem omotu, s 'Edijem' [mumificiranim lešom koji će krasiti sve omote ploča *Mejdena* u razvoju], mogao je da stavi bilo koji od stotinu bendova, ali uzbudljive koncertne fotografije na poledini omota stvarno su se isticale. Bilo je nečega baš jebeno teškog u čitavom tom vajbu – silne agresivnosti. Začudo, ploču nisam ni poslušao dok se nisam vratio u Dansku, jer nisam imao gramofon.“

I ne znajući, Lars je nabasao na jedno od glavnih merila u nečemu što je brzo postajalo prekretnica u istoriji roka. Do kraja leta 1979, iako još bez ugovora s velikim izdavačem, *Ajron mejden* očito je već bio sastav u sponu. Podstaknut neočekivanim uspehom albuma

The Soundhouse Tapes, snimljenom o sopstvenom trošku po demu od tri pesme koji nije koštao maltene ništa, *Saunds (Sounds)* – tada jedan od najpopularnijih muzičkih časopisa u Britaniji – objavio je prvi prikaz živog nastupa benda: koncert u *Mjuzik mašinu (Music Machine)*, na londonskom Kamden taunu, gde je *Ajron mejden* bio u sendviču između *Endžel viča (Angel Witch)*, podražavalaca *Blek sabata*, i staromodnijeg bugija s primesama bluza *Samsona (Samson)* (u kome je bio i budući pevač *Mejdena* Brus Dikinson, tada poznat kao Brus Brus). Zamenik urednika *Saunds*a Džef Barton, koji je bio prisutan te večeri, kasnije će napisati: „Svakako se sećam da je *Mejden* bio najbolji bend večeri, znatno zanimljiviji od *Endžel viča*, koji se pali na *Sabat*, i za klasu bolji od *Samsona*.“ Bartona je, međutim, zaista zagolicalo, kako će mi on to kasnije reći, „to što su sastavi poput *Ajron mejden* i *Endžel vič* uopšte postojali u to vreme“, kada su pank i novi talas naoko istrebili žanrove hard-roka i metala. Nazirujući obrise nove scene, Barton je nagovorio urednika *Saunds*a Alena Luisa da mu dozvoli da napiše sveobuhvatan članak ne samo o *Ajron mejden*u već o čitavom novom pokolenju hard-rokera koje je, u smišljeno upadljivom tabloidskom stilu, nazvao „novim talasom britanskog hevi-metala“. „Da budem iskren, nisam zbilja smatrao da su ti bendovi naročito povezani u pogledu muzike“, sada kaže Barton, „ali bilo je zanimljivo što se toliko mnogo njih pojavilo manje-više istovremeno. Bilo je to dobro za prave obožavaoce roka koji su stvarno bili otišli u ilegalu, skrivali se u svojim ormarima i čekali da vide panku leđa.“ Počeli su tako što su „napisali članak o *Def leopardu (Def Leppard)*, koji je upravo bio objavio svoj prvi, nezavisno producirani maks-singl sa četiri pesme, *Getcha Rocks Off*. Zatim je usledio *Mejden*“, pa za njima „*Samson* i *Endžel vič*, zatim *Tajgers ov Pan Tang (Tygers of Pan Tang)* i *Prejing mentis (Praying Mantis)*, te smo napisali i članke o njima, i odatle je sve išlo samo od sebe.“

Čak ni Barton, međutim, nije predvideo ogroman uticaj koji će ona maltene šaljiva fraza izmišljena jednog kišnog popodneva u kancelariji *Saunds*a imati na svet muzike. „Objavili smo članak [o NTBHM] i naišli na fenomenalne reakcije, kako od čitalaca tako i od drugih bendova. Bilo je očito da se, kako god to nazvali, zacelo nešto dešava. Odjednom su, kako se činilo, na sve strane nicali novi hevi-metal sastavi. Razume se, nisu svi bili podjednako [dobri] kao *Ajron mejden*

i *Def leopard*, ali sama činjenica da su se oni tada uopšte trudili bila je dovoljna vest, te smo mi na kraju to pratili otprilike dve godine.“ Ironično, imajući u vidu da se od većine postpunk muzičkih kritičara nije čak ni očekivalo da posvete mnogo pažnje grupama koje se zovu *Prejing mentis* ili *Endžel vič*², motivacija iza tog preporoda poticala je od sličnog nezadovoljstva kao i pank, od nezadovoljstva onim što su novi naraštaji klinaca koji kupuju ploče videli kao nadmene monolit-ske albume. Do 1979, bendovi kao što su *Led cepelin (Led Zeppelin)*, *Pink Flojd (Pink Floyd)*, *I-El-Pi (ELP)* i *Jes (Yes)* retko su se pojavljivali na britanskim pozornicama, a i kada bi blagoizvoleli da nakratko nastupe, listom su prezrivo odbijali ideju da idu na pravu turneju, odlučujući se umesto toga za beživotniju (da ne pominjemo unosniju) šačicu datuma u velikim, bezličnim koncertnim dvoranama kao što je *Erls kort* u Londonu. Rok bendovi postali su nadmeni i izveštačeni; muzika koju su svirali ostarila je pre vremena. Usled toga, jaz između onih na bini i onih van nje nikada nije bio veći.

Pank je reagovao željom da pređašnji svet bude zbrisan s lica zemlje; da se počne iznova od temelja. Ali u žurbi da sruši tu građevinu, pank je prevideo očigledno – da se, u svojim osnovama, hard-rok i hevi-metal ne razlikuju mnogo od onoga što je najbolji pank-rok zamišljao da jeste: sirov, živ, spreman da uvredi, spreman na to da ga ismevaju i pljuju zbog odeće koju fura i životnog stila koji je odabrao da zastupa; svestan stvaralačkih mogućnosti prkosnog postojanja izvan glavnih muzičkih tokova. Bendovi NTBHM izvukli su iz panka i neke praktičnije pouke: da se mogu objavljivati ograničena izdanja vlastitih ploča za male nezavisne muzičke kuće, kao podstrek za potonje potpisivanje dugoročnih ugovora s velikim izdavačima. Otud *Getcha Rocks Off*, maxi-singl *Def leoparda*, objavljen u njihovoj sopstvenoj kući, *Bladžen rifoli (Bludgeon Riffola)*, i *The Soundhouse Tapes*, maxi-singl *Ajron mejdena* iz kućne radinosti (originalni primerci oba albuma sada menjaju vlasnike za po nekoliko stotina funti). *Sakson (Saxon)* i *Motorhed (Motörhead)*, iako se strogo govoreći nisu ubrajali u kategoriju NTBHM, obreli su se u istoj vreći, maltene gotovo silom slučaja, budući da su im prve ploče izašle otprilike u to vreme, takođe u nezavisnim kućama.

² *Bogomoljka* odnosno *Anđeoska veštica*. (Prim. prev.)

Slično pankerima, i obožavaoci NTBHM pokrenuli su sopstvene fanzine: naslovi kao što su *Metal ffuri* (*Metal Fury*) i *Metal forsiz* (*Metal Forces*), u Velikoj Britaniji, i slični naslovi širom sveta, kao što su *Metal manija* (*Metal Mania*) i *Metal randevu* (*Metal Rendezvous*) u SAD i *Ardshok* u Holandiji, izašli su iz senke i našli se na policama prodavnica ploča i novinarica kada je potražnja za člancima o novoj, preporođenoj rok sceni u Velikoj Britaniji naglo porasla. Sa *Saundson* na čelu, i ostatak britanske visokotiražne muzičke štampe krenuo je po svoje parče kolača. Malkolm Doum, doživotni poklonik hard-roka i hevi-metala koji je tada radio kao zamenik urednika u *Dominion presu* (*Dominion Press*), izdavaču obrazovnih naučnih žurnala kao što je *Laboratori njuz* (*Laboratory News*), počeo je da doprinosi člancima o sceni NTBHM u časopisu *Rekord mirror* (*Record Mirror*) 1980. godine, a kasnije postao vodeći novinar za *Kerang!* (*Kerrang!*). On godine između 1979. i 1981. – godine veličanja NTBHM – sada opisuje kao „jedne od najzanimljivijih za novu rok muziku koje je ova zemlja ikada videla“. Douma je unajmio *Rekord mirror*, pošto je njihovog prethodnog internog rok dopisnika ukrao ugledniji *Melodi mejker* (*Melody Maker*), ne želeći da propuste ono što su s pravom videli kao nadolazeći talas važne i – što je još bitnije – sve popularnije muzike. Do 1981. britanska mejnstrim muzička štampa bila je spremna čak i da iznedri prvi svetski časopis posvećen roku i metalu, *Kerang!* – koji je prvobitno pokrenuo Džef Barton kao još jedan dodatak *Saundsovom* tekućem negovanju sad već ne tako smešne scene NTBHM, koja će uskoro postati značajan deo medijskog pejzaža ne samo u Britaniji, već i širom sveta.

Kao što se Doum priseća, „*Mejden* su smatrali vrhom NTBHM. S mogućim izuzetkom *Def leparda*, oni su očito bili daleko ispred svih ostalih. Ali, naravno, kao i svaka scena, ona se u potpunosti hranila sama sobom.“ Zahvaljujući silnoj medijskoj pažnji koju su sada privlačili, i *Mejden* i *Lepard* potpisuće velike ugovore za ploče: prvi za *I-Em-Aj* (*EMI*), drugi za *Fonogram* (*Phonogram*). Štaviše, ta dva benda počela su da se utrkuju koji će se prvi probiti na državne top-liste. Komercijalni potencijal *Mejdena* postao je očigledan *EMI*-ju kada se njihov maxi-singl *The Soundhouse Tapes*, objavljen u ograničenom izdanju u novembru 1979. u njihovoj sopstvenoj kući, *Rok hard rekordsu* (*Rock Hard Records*), prodao u pet hiljada primeraka.

Nikada namenjeni za maloprodaju, tih pet hiljada primeraka vinila od sedam inča mogli su se naručiti samo poštom, po ceni od 1,2 funte, uključujući poštarinu i ambalažu, i distribuirao ih je prijatelj benda po imenu Kit Vilfort, koji ih je uz pomoć svoje majke slao iz porodičnog doma na Ist hemu. Čudesno, u prvoj sedmici uspeli su da pošalju preko tri hiljade primeraka.

Pošto je bend potpisao za *EMI*, predvodio je izdanje jedne kompilacije *NTBHM*, pod naslovom *Metal for Muthas*, objavljene u februaru 1980. Kao zamisao samouverenog mladog službenika *EMI*-ja Ešlija Gudola, *Metal for Muthas* predstavila je devet, po sopstvenom priznanju, bendova *NTBHM*, od kojih je najistaknutiji bio *Ajron mejden*, jedini sastav koji je na albumu bio zastupljen s dve pesme („Sanctuary“ i „Wrathchild“). Ostatak albuma bio je mešavina numera istinskih ljutih pobornika *NTBHM* kao što su *Samson* („Tomorrow or Yesterday“), *Endžel vič* („Baphomet“), *Sledžhamer* („Sledgehammer“), *Prejing mentis* („Captured City“) i oportunističkijih, staromodnijih numera kojima je album popunjen, od bendova kao što su *Toad the Wet Sprocket* i *Ethel the Frog*, pa čak i nekadašnji umetnici *Ej-end-Ema* (*A&M*), *Natsi* (*Nutz*), sastav koji se teško mogao opisati kao „nov“ i u jednoj fazi svoje nezapažene karijere. Malkolm Doum, koji je napisao recenziju albuma za *Rekord mirror*, sada kaže: „Sve mi je to bilo izuzetno uzbudljivo. Šteta što nisu mogli da dobiju i *Def leopard* ili *Dajmond hed* (*Diamond Head*), [ali] i dalje mislim da je to bio lep pregled razdoblja.“

Turneja *Metal for Muthas* koja je usledila bila je reprezentativnija i predstavila je *Mejden*, *Prejing mentis*, *Tajgers ov Pan Tang* i *Rejven* (*Raven*), sve proverene članove elite *NTBHM*. Tada mi je *Mejdenov* gitarista Denis Streton, koji se upravo pridružio bendu, rekao da je „ošamućen od reakcija koje [nastupi] izmamljuju od obožavalaca“. Dodao je: „Muzički, to se graničilo s pank-rokom... publika je bila naprosto fanatična. Za mene, sve je to bila hevi-metal muzika, ali iz nekog razloga fanovi su uviđali da je *Mejden* drugačiji.“ Drugi gitarista iz *Mejdene* Dejv Mari seća se da su „ljudi samo čekali da turneja stigne. Činilo se da se pank bliži kraju i da postoji nekakva praznina, i da svi samo čekaju da se ponovo nešto dogodi. A to je bilo sjajno jer je rok navodno bio mrtav, znaš, ali u stvarnosti je bilo brdo klinaca koji su dolazili na koncerte ili pravili sopstvene bendove.“

Kada je *Ajron mejden* u proleće 1980. izdao svoj istoimeni album prvenac, on je odmah skočio na četvrto mesto britanske top-liste. Kao posledica toga, uvozni primerci albuma počeli su da preplavljuju tržište SAD pre njegovog zvaničnog objavljivanja kasnije te godine. Na Zapadnoj obali, među prvima koji su ga kupili bio je i Lars Ulrih. Kao što mi je kazao: „*Saunds* su mi slali svake nedelje, a dobijao sam i promotivne pakete od [nezavisne kuće specijalizovane za NTBHM] *Bulit rekordsa* (*Bullet Records*).“ NTBHM „samo je davao nov obrt, drukčiju oštricu tradicionalnoj kosijanerskoj rok muzici. Hoću reći, ja sam bio mladáni obožavalac *Dip parpla* iz Danske koji je mislio da od toga ne postoji ništa bolje, znaš, i koji je zatim naprasno ubačen u čitavu tu NTBHM priču, i to zvuči otkaćeno, ali u osnovi mi je promenilo život.“ Jedina smetnja: „Ni s kim o tome nisam mogao da pričam. Bilo mi je uvek čudno kada bih sleteo u El-Ej.“ Upisan u srednju školu *Begbej* u Njuport Biču, bio je stranac sa smešnim naglaskom i neobičnim ukusom za odeću i muziku. „Bilo je doslovno petsto dece u ružičastim *Lakostinim* majicama i jedan tip s natpisom *Sakson* na majici – ja. Nisam voleo da dobijam batine. Nisam bio od tih likova. Pre sam bio usamljenik. Bio sam autsajder – radio sam šta sam hteo i živeo u svom svetu, ne obazirući se gotovo ni na šta što se oko mene dešavalo, ni u školi ni u Njuport Biču“, gde je sada živeo s porodicom. NTBHM je „hevi-metal odsviran s pankerskim stavom“, uporno je tvrdio. „Srcem i dušom bio sam u Engleskoj sa *Ajron mejdenom*, *Deflepardom* i *Dajmond hedom*, a u međuvremenu sedeo u toj jalovoj muzičkoj pustoši od južne Kalifornije gde su me bombardovali *Ar-I-O spidvegnom* (*REO Speedwagon*) i *Stiksom* (*Styx*). Svu robu slali su mi iz Engleske. Šetao sam se u školi u *Saksonovoj* majici i ljudi su me gledali kao da sam s druge planete.“ Pokušao je da se integriše u tamošnju scenu, rekao je, kada je otišao da gleda *Uaj-end-Ti* (*Y&T*) u holivudskom klubu *Starvud* malo pre no što će navršiti sedamnaestu, ali jedini pravi prijatelji s kojima je uspevao da se poveže – koji su makar znali šta to znači kada se on pojavi u maji s natpisom *Motorhed* ili *Mejden* – bili su oni s kojima je bio u dodiru posredstvom scene za razmenu kasete koja je tada bila u nastanku.

Naposletku, Lars se sprijateljio s nekim istomišljenicima, s dvojicom malo starijih obožavalaca roka s Vudlend hilsa koji su se zvali Džon Kornarens i Brajan Slejgel. „Džon je bio veliki fan *UFO-a*“, kaže

sada Slejgel, „i bili smo na koncertu [nekadašnjeg gitariste *UFO-a*] Majkla Šenkera, koji je svirao u *Kantri klubu*, na Rezedi. To mora da je bilo otprilike u decembru 1980. Posle nastupa, Džon je stajao na parking-u i snimio jednog klinca u evropskoj *Saksonovoj* majici. E sad, niko u El-Eju, sem mene i njega, nije znao čak ni ko su *Sakson*, a kamoli imao evropsku majicu. Stoga je Džon otrčao do njega i upitao: 'Čoveče, gde si nabavio tu majicu?'“ „Pogledao sam niz ulicu i tamo je stajao taj mali tip s dugom kosom i u *Saksonovoj* majici“, prisećao se kasnije Kornarens, „pa sam prešao ulicu i prišao mu. Lars je bio sav uzbuđen jer je mislio da je on jedini u El-Eju. I tako smo počeli da pričamo o NTBHM, a dan-dva posle otišao sam kod njega kući na maraton NTBHM.“ Ubrzo su se njihovoj maloj štreberskoj družini pridružila još dvojica zaludenika za NTBHM iz El-Eja, Bob Nalbandijan i Patrik Skot, i iz bližeg i malo daljeg susedstva, Ron Kvintana iz San Franciska i K. Dž. Dauton iz Oregona, od kojih će svi dati mali ali važan doprinos ranom razvoju *Metalike*. „Očito je tu bilo mnogo nevinosti“, nasmešio se Lars kada sam ga 2009. bocnuo da mi ispriča još koju uspomenu. „Bilo je mnogo mladalačke energije; gomila klinaca koji su se skupili sa svih strana i kojima je zajedničko bilo samo jedno, [a to je] da su svi bili izgnanici i svi su bili usamljenici i bilo im je teško da se uklope u tu američku predstavu o tome kako svet treba da izgleda – što se tiče škole i ciljeva i snova i sveg tog sranja, kapirraš? I svi smo otkrili muziku i palili se na iste stvari, a ponajviše na to što je britanska štampa manje-više [izmislila]. A to mislim u povoljnom smislu. Svi smo verovali u čitavu tu priču koja je dolazila iz Engleske. Ujedno i zato... što nas je sjedinjavala, i bila nešto što se odvija daleko, te je zbog toga bila još uzbudljivija. Nije bila neposredno dostupna, fizički. Vrlo je lako maštom ubaciti sebe u čitavo to stanje. A 'novi talas britanskog hevi-metal' činio je to za mnoge od nas.“

„Mislili smo da je neki ljudi Evrometalac“, kaže Ron Kvintana, koji je upoznao Larsa krajem 1980. Međutim, i on i njegovi drugari s „brežuljka u parku Golden gejt“ ubrzo su, kako kaže, „počeli da poštuju njegovo znanje o bendovima o kojima su samo čitali ili, češće, videli njihov logotip i pretpostavljali da su žestoki... „[Lars] je sve to znao od početka i za mene je bio stručnjak za novije sastave.“ Brajan Slejgel, koji danas ima vlastitu uspešnu kuću *Metal blejd* (*Metal Blade*), otkrio je NTBHM posredstvom scene za razmenu kasete, u koju je

ušao u srednjoj školi, kada je razmenjivao kućne piratske snimke sa sve većim brojem drugara zaluđenika. Na kraju: „Trampio sam žive snimke [s ljudima] iz svih krajeva sveta“, kaže on sada. Jedan od ljudi s kojima je redovno razmenjivao trake nalazio se u Švedskoj i upravo mu je on poslao jedan živi nastup grupe AC/DC, na čiji je kraj stavio i neke stvari „novog benda po imenu *Ajron mejden*. Bile su to *The Soundhouse Tapes*, tri pesme prilepljene za kraj nastupa AC/DC. Bio sam u fazonu: 'U, jebote! Pa ovo je neviđeno! Šta je ovo?'“ Brajan je od svog drugara iz Švedske s kojim se dopisivao počeo da traži informacije, čuo za NTBHM, zatim počeo da kupuje uvozne primerke *Saunds*a, „koji je mogao da se nabavi u jednoj tamošnjoj prodavnici ploča“ da bi saznao još. Ubrzo je stekao zavidno posredno znanje o britanskoj sceni u nastanku i počeo da deli svoj novootkriveni plen s ostalim drugarima. Za početak: „Tu smo bili ja, moj prijatelj Džon Kornarens i Lars“, seća se on. Jednom nedeljno odlazili su zajedno u obilazak svih nezavisnih prodavnica ploča za koje su znali da prodaju uvozne primerke tog izrazito neameričkog roka. „Postojale su samo tri-četiri radnje i ponekad su bile međusobno udaljene čitav sat [vožnje]. Bio je tu *Z records* [na Long biču]. *Mobi disk* [na Šerman ouksu], još jedna prodavnica bliže mojoj kući. I još dve-tri čijih imena sada ne mogu da se setim“, uključujući i „jednu radnju u Kosta Mesi, koja je bila baš daleko. Svi bismo pošli jednim kolima i morali bismo da odemo po Larsa, koji je živio u [Njuport Biču], tako da smo se vozicali na sve strane. Lars je bio iz Evrope i znao je neke stvari koje mi nismo, a mi smo imali neke stvari koje on nije imao, te smo nas trojica postali baš dobri prijatelji na osnovu svoje ljubavi prema čitavoj toj sceni NTBHM.“ Lars je imao šesnaest godina; Brajanu i Džonu bilo je osamnaest. Ali činilo se da je Lars taj koji ima oštrinu. „Bio je otkaćen klinac s beskrajnim zalihama energije. Odvezli bismo se do neke od tih prodavnica ploča i on bi izašao iz kola i našao se u odeljku za metal pre no što bih ja stigao da ugasim motor. Kada je bio u nečemu, bio je u tome hiljadu posto.“ Larsa je scena NTBHM toliko zanimala „da je želeo da bude deo nje“.

Patrik Skot, godinu dana mlađi od Larsa, ali – zbog danskog sistema školovanja – u istom razredu u srednjoj školi, čuo je za „tog momka iz Danske“ dobrano pre no što ga je upoznao. „Svi smo išli u prodavnicu po imenu *Mjuzik market*“, seća se on. Skot i njegov prijatelj

Bob Nalbandijan otišli bi i pitali: 'Jeste li dobili novi *Kerang!*?' A oni bi rekli da su dobili jedan primerak, ali da je onaj klinac iz Danske već bio i kupio ga. I mi bismo se pitali ko je taj tip. Jer stalno nas je preticao. Ili bismo tražili nove [uvezene iz Velike Britanije] singlove *Nita* [*Neat Records*], a oni bi kazali: 'Bio je onaj tip iz Danske i kupio ih.' I mi bismo se razočarali, ali želeli smo da upoznamo tog lika. Jednostavno smo žudeli da upoznajemo ljude koje je to zanimalo." Kada su se na kraju upoznali, preko malih oglasa u losanđeleskom muzičkom časopisu po imenu *Risajkler* (*Recycler*), Patrik je telefonirao Larsu, koji mu je rekao: „Svrati kod mene.“ Skot kaže: „Imao je neverovatnu zbirku ploča nad kojom sam ja zabalavio i tako smo se sprijateljili. Dolazio je kod mene da gleda tenis. Mi smo bili jedna od prvih porodica s kablovskom televizijom, pa je on navraćao da ga gleda i blejao s mojim i tako to.“ Jedan drugi član te klike, Bob Nalbandijan, sada pisac i di-džej, seća se da je Lars, ne zadovoljavajući se samo time da obilazi nezavisne prodavnice u potrazi za novim pločama, bio i pravi-pravcati kolekcionar uvozne robe naručene poštom. Jednom prilikom, kada je Lars naručivao primerak *Holokaustovog* (*Holocaust*) maxi-singla *Heavy Metal Mania*, na ploči od dvanaest inča, ponudio se da naruči i jedan za Boba. Mesec dana kasnije, Lars se javio Bobu i kazao mu da su ploče najzad stigle i da dođe po svoju. „Ja mu kažem: 'Strava, jedva čekam da je čujem'“, seća se Bob, „a on kaže: 'Da, ali postoji jedan problem – tvoja *Heavy Metal Mania* izvađena je iz ambalaže i ostavljena na šporetu.' Primite k znanju da je rekao *tvoja!* Tako se moja ploča izvitoperila. Stoga sam ušao u kola i vozio se sto kilometara do njegove kuće samo da bih je čuo i ispostavilo se da je sjajna. Nisam hteo da se svađam s njim jer se moj primerak sjebao. Bio sam u fazonu: 'Gde da nađem drugi primerak ove ploče?' Imali smo dva primerka: Lars jedan a ja drugi. Uzeo sam majčinu dasku za peglanje i pokušao da je vratim u prvobitni oblik.“

Lars je snimao drugarima kasete s visoko cenjenim raritetima sastava kao što su *Krusifikšen* (*Crucifiction*), *Demolišen* (*Demolition*), *Helenbah* (*Hellenbach*) i *Najt tajm flajer* (*Night Time Flyer*) – „sve te stvari iz NTBHM“, seća se Patrik Skot. Zauzvrat, Skot je Larsa upoznao s bendovima kao što su *Aksept* (*Accept*) iz Nemačke i danski sastav nove generacije po imenu *Mersiful fejt* (*Mercyful Fate*). Lars, koji se poznao s bendom ali nikada nije čuo nijednu njihovu ploču,

ostao je pod dubokim utiskom kada je poslušao njihov prvi maxi-singl sa četiri numere, nazvan prosto *The Merciful Fate* EP, takođe katkada poznat kao *Nuns Have No Fun*. Preklinjao je Patrika: „Daću ti za nju šta god želiš iz moje zbirke!“ Ali Patrik, koji je bio isto tako sitničav, nije hteo da se trampi. Bend na koji se Lars stvarno palio, međutim, bio je *Dajmond hed*, koji je posedovao određenu oštrinu klasičnih bendova NTBHM poput *Ajron mejdena*, ali je u muziku unosio motive izrazito stare škole roka, maltene potpuno pozajmljene od starih bogova, *Led cepelina*, *Dip parpla* i *Blek sabata*. Lars je na njih nabasao na traci na kojoj je bio snimljen njihov rani singl „Shoot Out the Lights“, koji je smatrao „dobrim ali ne izuzetnim“. Kada je, međutim, pročitao u *Saunds*u za njihov nezavisno producirani album koji se može naručiti poštom, *Lightning to the Nations*, nije mogao da odoli i da ne pošalje ček i naruči jedan primerak. Kasnije se radosno prisećao kako je „svaki primerak potpisao jedan član kvarteta i bila je čista sreća čiji ćeš autogram naposletku dobiti“. Lars, koji je imao đavolsku sreću, dobio je svojeručni potpis pevača bend Šona Harisa – što je zbilja retka nagrada za jednog poklonika NTBHM.

Međutim, pošto je album mnogo kasnio u domaćinstvo Ulrihovich, Lars je započeo prepisku s Lindom Haris, Šonovom majkom i tadašnjim komenadžerom benda. „Pisala mi je prelepa pisma [i] slala mi izvezene bedževe i singlove – ali nikako da mi pošalje album! Napokon, u aprilu 1981. stigla je bela etiketa i ja sam se zadivio koliko su rifovi dobri a svirka sveža.“ Toliko se zapravo zadivio da će *Metalika* kasnije svirati uživo – i, još kasnije, snimiti – pet od sedam numera sa tog albuma, uključujući „Am I Evil?“, „Helpless“, „Sucking My Love“ i „The Prince“. Pogotovo ga je očarala pesma po imenu „It’s Electric“, čiju je jednu verziju već čuo na jednoj drugoj tobožnjoj kompilaciji NTBHM, po imenu *Brute Force*. „Bilo je neverovatno jebote!“, rekao je. „Ako sada pogledaš omot te ploče i uporediš fotku *Dajmond heda* s tim ostalim grupama tamo, oni su imali stav i vajb s kojim niko drugi nije mogao da se meri. Bilo je nečeg posebnog u *Dajmond hedu*, tu nema zbora.“ Lars je, međutim, još susprezao sve potajne nade koje je gajio da i sâm postane muzičar. Zacelo, niko od njegovih prijatelja kolekcionara još nije imao ni pojma o njegovim ambicijama da napravi vlastiti bend u fazonu NTBHM koji će osvojiti svet. „Isprva nije bilo pomena da Lars želi da napravi bend“, kaže

Brajan Slejgel. Onda je jednoga dana u kući Larsovih roditelja Brajan primetio komplet bubnjeva „koji nije bio sastavljen, već samo čučao u uglu [u delovima]. Bio je u fazonu: 'Ima da napravim bend', a mi smo bili kao: 'Važi, Larse, naravno da hoćeš.'“

Ali kada je Brajan Slejgel pokrenuo sopstveni fanzin, *Nju hevi-metal rivju* (*The New Heavy Metal Revue*), osetio je da treba da požuri i da se i sam pozabavi time što je naumio. „Bilo je toliko bendova koje sam naprosto obožavao, pa sam pomislio da bi bilo zanimljivo raditi nešto slično“, sada kaže Slejgel. „Ovde u Americi nije bilo nikoga ko je išta znao o bendovima NTBHM.“ Prvi broj „sastavljen je na brzinu, zezanja radi“ početkom 1981. „Samo smo napisali neke recenzije i članke o *Mejdenu* i nekim američkim sastavima, napravili nekoliko fotokopija i pokušali da ih, u osnovi, ubacimo gde god smo mogli.“ Otprilike u to vreme Slejgel je počeo da radi i u jednoj tamošnjoj prodavnici ploča, *Oz rekordsu*, gde se prvi put sreo s „mnoštvom distributera uvozne robe i tome slično, te sam stekao i bolje prilike za distribuciju“. Pošto se fanzin sada prodavao u istim onim nezavisnim prodavnicama u kojima su se on i Lars upoznali kao obožavaoci u lovu na uvozne ploče NTBHM, Larsova želja da se i on nekako više uključi postala je nepodnošljiva. Upravo je tada on opet sastavio svoj komplet bubnjeva i ozbiljno se posvetio vežbanju. Nevolja kod bubnjeva, međutim, leži u tome što se samostalnim sviranjem može stići samo donekle. Da bi se poboljšala tehnika, mora se svirati s drugim muzičarima. Budući da nije imao nijednog prijatelja muzičara koji je bar izdaleka bio zainteresovan za vrstu muzike koju je on želeo da svira, Lars je rešenje za svoj problem potražio tako što je dao oglas u muzičkom časopisu *Risajkler*. „Bubnjar traži druge metal muzičare s kojima bi džemovao. *Tajgers ov Pan Tang, Dajmond hed i Ajron mejden*.“ „To je bilo otprilike u februaru-martu 1981“, kazao mi je Lars. „A ja sam bio *opsednut i lud* za svim time što je dolazilo iz Engleske; kupovao sam sve singlove i slušao sve bendove, i radio sve to. I tog proleća 1981. pokušavao sam da pronađem druge muzičare s kojima bih džemovao i do daske svirao metal. Ali to je bilo prilično neuspešno. A onda mi se sve to malčice smučilo pa sam odlučio da provedem leto u Evropi.“

Razočaran životom u mirnom Njuport Biču, ogorčen svojim očito uzaludnim pokušajima da pronađe srodne duše s kojima bi svirao

bubnjeve i, mada to tada ne bi sebi priznao, očajnički tražeći nešto čime bi ispunio prazninu koju je u njegovom životu – i životu njegovih roditelja – ostavilo to što nije uspeo da se oproma u teniskoj karijeri, Lars je tražio i brzo bekstvo i, možda, malo realniju priliku da bar upozna nekoga ko prema muzici gaji ista osećanja kao on. Kada je o tome porazgovarao s majkom i ocem, oni su ga, kao i uvek, podržali. U Danskoj su mu već dozvoljavali da sâm putuje unaokolo. „U to vreme u Danskoj, dete od osam-devet godina moglo je samo da ode autobusom do koncertne dvorane i da sluša koncert, i da se potom samo i vrati“, seća se Torben. „A onda bi ponekad zaspalo u busu i konduktar bi rekao: 'Vreme je da ustaneš i da ideš kući.'“ U tom kontekstu, nije bilo teško dozvoliti sedamnaestogodišnjem sinu da samostalno uhvati avion preko Atlantika – dok god obećava da će pisati kući i, kad je moguće, javiti se telefonom, tek da obavesti majku da je dobro, i s prećutnim dogovorom da će se po povratku nečega prihvatiti, značilo to da se vrati na koledž ili da pronađe čestit posao. Lars je kupio sebi povratnu kartu do Londona i spremio se da krene – sam.

Tada, samo dve tri-nedelje pre no što će otići, „pozvao me je tip po imenu Hju Tener, koji je video moj oglas [i] došao kod mene da džemujemo, i poveo je sa sobom nekog lika Džejmsa Hetfilda...“ Taj prvi susret, međutim, nije prošao dobro. Hju i Džejms otišli su zajedno da upoznaju Larsa. Ne znajući ko je na audiciji za koga, prva numera koju su zajedno probali bila je „Hit the Lights“. Lars je „imao jednu činelu koja je neprestano padala“, sećao se Džejms. „Morali smo da stanemo dok je ne namesti.“ Kada je bilo gotovo, kazao je nešto kao: „Šta to bi, jebote?“ Nije posredi bilo samo Larsovo početničko poznavanje bubnjeva. U pitanju su bili „njegovi maniri, njegov izgled, naglasak i stav“. Štaviše, kazao je, „i njegov miris“, govoreći o razlici između američkih standarda higijene koji podrazumevaju tuširanje jednom na dan i Larsove „evropskije“ navike da se danima ne kupa i da bude u istoj majici i farmerkama dok se oni ne ukrute od znoja. Što se ticalo Džejmsa Hetfilda, Lars kao da je izašao iz svemirskog broda. Bio je stranac u stranoj zemlji, i po Džejmsovom mišljenju, nije bilo izgleda da to njihovo ikada zaživi.

Ni Lars se nije bogzna kako oduševio. Džejmsov pevački glas u to vreme tek je trebalo da se razvije u ono divlje režanje po kojem je on danas poznat. Umesto toga, pevao je izveštačenim, visokim

ratobornim falsetom, glasom koji je delom ličio na Roba Holforda, delom podsećao na Roberta Planta, a delom bio prigušeni cijuk. Larsa je odbilo i to što je osetio kao iskreno neprijateljske vibracije kojima je pevač zračio, jedva progovarajući i izbegavajući da ga gleda u oči. Nakon svog prvog susreta s čovekom koga će kasnije opisati kao „kralja otuđenosti... maltene uplašenog od društvenih dodira“, Lars je tog dana otišao potpuno razočaran. „Džemovali smo i iz toga nije izašlo bogzna šta“, rekao mi je, „i ja sam od svega digao ruke.“ Ne od sviranja, već od zamisli da će u Americi ikada pronaći nekoga s kim bi svirao. Umesto toga, vratio se drugom planu koji je kovao: da napusti Ameriku i vrati se u Evropu. Ne u Dansku, već u Britaniju, „gde se sve dešavalo“. Kada je, s istim onim nepopravljivim žarom koji je ispoljavao kada je u predvorjima hotela čekao da dobije autogram Ričija Blekmora, pisao Lindi Haris i pitao je sme li jednog dana da dođe u posetu njoj i njenom sinu, i da možda čuje bend kako svira uživo, Linda je veselo pristala, očekujući da će se na tom upitu sve i završiti. S druge strane pak ona nikada ranije nije upoznala nikoga nalik Larsu Ulrihu.

„Lars je neprestano smišljao šta bi želeo da radi“, kaže Brajan Slejgel. „Mi smo bili u fazonu: 'Ma da, Larse, kako god, važi, naravno.' Tako je hteo i da ide u Englesku, kao: 'Moram onamo da odem, počecu da se družim s tim bendovima.' Dakle, dobro, kako god. Računali smo da će otići. Zatim je zaista otišao, i sećam se da nam se jednom javio telefonom... 'Pogodite šta radim?' 'Šta?' 'Blejem s bendom *Dajmond hed!*' 'Aha, važi.' A on kao: 'Ne verujete mi?', i daje slušalicu Šonu Harisu. Ne samo da ih je *video* već je i visio s njima. Ludilo! Smišljao je šta želi da uradi i onda to ostvarivao, ono za šta smo mislili da se nikada neće desiti, od čega je ta priča s grupom *Dajmond hed* samo jedan od mnogih primera. To me je baš zapanjilo, da jedan sedamnaestogodišnjak može sam da ode u Englesku. Jedno je otići onamo i overiti scenu i gledati koncerte, ali to što mu je pošlo za rukom da izbleji s bendom, zbilja je bilo neverovatno.“

Osvrćući se na dolazak Larsa Ulriha u njihovu sredinu, skoro tri decenije kasnije, gitarista *Dajmond heda* Brajan Tetler još se smeje drskosti svog mladog obožavaoca. „Počeo je da šalje rukom pisana pisma u kojima je pisalo: 'Ja živim u [Americi] i mnogo mi se sviđa taj pokret NTBHM.' Potom mora da je video da ćemo u leto '81. biti na

turneji, na velikoj turneji u okviru koje ćemo nastupati i u *Vulvič odeonu*, te je kupio kartu i rešio da odleti u Englesku da vidi svoj omiljeni bend, *Dajmond hed*. I to samo kao fan; nije govorio da je bubnjar niti šta slično. Bilo bi kao: 'Onaj tip Lars, iz Amerike, poslao je novo pismo.' Onda se pojavio u *Vulvič odeonu* i predstavio se i mi smo svi bili pod velikim utiskom jer niko nikada ranije nije doleteo iz [Amerike] da gleda *Dajmond hed*. To se činilo kao neviđen podvig. Ja nikada dotad nisam bio u Americi, a njemu je bilo sedamnaest godina, došao je iz pozornice i predstavio se! Bili smo ponosni. Pitali smo ga gde boravi, a on je kazao: 'Ne znam, došao sam pravo s aerodroma, a ja sam rekao: 'Možeš kod mene, ako želiš.' Stoga je uskočio s nama u kola i nekako smo se zbili. Posle toga, Lars je svuda išao sa nama', uključujući još dva koncerta *Dajmond heda*: jedan u Lidsu, jedan u Herfordu, „i svi smo se gurali na zadnjem sedištu Šonovog ostina alegra“.

Lars je ostao kod Brajana nedelju dana. Gitarista je još živio s roditeljima i Lars je spavao na tankom tepihu u Brajanovoj spavaćoj sobi, umotan u staru vreću za spavanje njegovog brata, koju su izjeli moljci. Većinom večeri odlazili su u pab na piće. „Jedne noći pešačili smo kući jer nam je pobegao autobus i pokisli smo do gole kože“, seća se Brajan. „Rekao mi je da nema drugu odeću. Stoga sam na dnu ormara pronašao neke burazerove stare žute zvoncare i on ih je obukao. Verovatno je trebalo da ga slikam. Bio je pravi lik, znaš? Živahan, pun energije. Pun oduševljenja za 'novi talas britanskog hevi-metala.'“ Kada bi se vratili kući iz paba, sedeli bi i gledali betamaks video-snimak koji je Brajan nedavno nabavio, snimak *Kalifornija džema (California Jam)* iz 1974. – festivala na kome je tada nepoznati pevač po imenu Dejvid Kaverdejl prvi put nastupio u Americi s *Dip parplom*. Lars je „to obožavao“, kaže Brajan; „običavali smo da gledamo do ranih jutarnjih sati. I oponašao je sola i sve to, jer se baš ložio na *Dip parpl* i Blekmor je za njega bio glavni baja.“ Omiljeni snimak bio mu je i nastup *Linarda skinarda (Lynyrd Skynyrd)* u Nebvortu kad su oni bili predgrupa *Stounsima*, što je Brajan snimio s TV-a, i Lars se valjao po podu svirajući gitarski solo iz „Freebird“.

Pitao sam se kako se jedan klinac snalazio s novcem dok je bio u Engleskoj. „Imao je gomilu para!“, otkriva Brajan. „Mislim da mu je matori bio bogat ili nešto slično. Mislio sam se: otkud mu sva ta lova? Verovatno je kod sebe imao sto pedeset funti ili tako nešto“, što je 1981.

bila zamašna svota. „Želeo je da od mene otkupi neke silne primerke *Saunds*a. Nije ih imao a u njima je bilo sijaset zanimljivih članaka o *Endžel viču*, možda, ili kome god već. Otišao je i kod distributera, u *Pinakl records* (*Pinnacle Records*). Mislim da je naprosto pronašao put do tamo. Samo je jednog dana odmaglio i kazao: 'Idem u *Pinakl*', pa je seo u voz i snašao se i vratio s punim rukama albuma i singlova. Kupio je otprilike četrdeset ploča! I onda smo sedeli i puštali ih, i on ih je slagao jednu na drugu, znaš, po [grupama], *Fist* (*Fist*) i *Sledžhamer* i *Vičfajnd* (*Witchfynde*) i bogzna šta još. Govorili smo: 'U, to je dobro!' i 'Ne sviđa mi se taj deo.' Sedeli smo i secirali te albume. U svakom slučaju, posle nedelju dana otišao je kod Šona i ostao čitav mesec, spavao na njegovom trosedu i harao frižider. Šon je rekao da je [Lars] bdeo po čitavu noć i slušao 'It's Electric' na slušalicama.“ Kikoće se. Još značajnije, Tetler se seća kako ih je mladi Ulrih posmatrao kada su vežbali. „Otišao bih kod Šona da pišemo pesme, a [Lars] je sedeo u uglu i gledao, samo posmatrao... Šon je imao mali četvorokanalac, TEAC, i mi smo usput pravili demo snimke. A [Lars] je verovatno upijao tu atmosferu, kako se pišu pesme i šta se radi.“

Ali nikada nije pomenuo da svira bubnjeve?

„To uopšte nije pominjao. Nijednom nije kazao: 'Ja sam bubnjar', ili 'Napraviću bend' ili 'Smem li da probam tvoje bubnjeve?' Možda nije mislio da je umešan, ili nije smatrao da je dorastao standardu Dankana [Skota], ne znam. Bio je naprosto dobar dečko [i] imao je krajnje smešan naglasak. To nas je zabavljalo nedeljama.“

Po opšteprihvaćenom mišljenju, Lars Ulrih okončao je svoj letnji boravak u Velikoj Britaniji tako što se nekako umuvao u studio *Džekson* u Rikmensvortu, gde je jedan drugi njegov omiljeni bend, *Motorhed*, snimao album *Iron Fist*. Govoreći sada, međutim, Lemi, vođa *Motorheda*, kaže da se uopšte ne seća da je Lars bio u studiju kada su snimali album. „Ne kažem da nije bio, ali to je bilo tako davno da mi je sećanje na to razdoblje vrlo maglovito.“ A zatim je blagonaklono dodao: „Ali ako Lars kaže da je bio tamo, neću mu protivrečiti.“ Nešto čega se Lemi seća, međutim, jeste da se Lars Ulrih, veoma mlad i svež, pojavio na nekoliko njihovih svirki na Zapadnoj obali za vreme prve turneje benda po Americi, kada su svirali kao predgrupa *Oziju Ozbornu*, ranije te godine, nekoliko nedelja pre no što je Lars otputovao u Veliku Britaniju. To bi se slagalo s uspomenom Brajana Tetlera da ga je

Lars vodio na *Motorhed* za vreme svog boravka tog leta, kada je bend nastupao kao glavni izvođač na fudbalskom stadionu *Port vejla*, gde je, u obrnutim okolnostima iz Amerike, Ozi Ozborn sada bio „specijalni gost“ koji otvara koncert. „[Lars] mi je rekao da poznaje Lemija i da će moći da užicka dve propusnice“, kaže Tetler. Stoga su seli na voz do mesta Stouk on Trent, gde se Lars zaista video s Lemijem i nabavio sebi i Brajanu propusnice za prostor iza pozornice.

„Larsa sam prvi put sreo negde 1981“, potvrđuje Lemi. „Bilo je to zasigurno pre no što se *Metalika* uopšte okupila. Taj prvi susret odigrao se u mojoj hotelskoj sobi u Los Anđelesu. On se predstavio kao tip koji vodi Klub obožavalaca *Motorheda* u Americi – pa dobro, ispostavilo se da je to nezvanična grana *Motorhedbengersa*, a da je on samo član. Zapravo nikada nije imao nikakve veze sa zvaničnim klubom obožavalaca, iako je očigledno voleo bend. Susret će mi zauvek ostati u sećanju pošto je on želeo nešto sa mnom da popije, a očito nije bio navikao da pije u mojim količinama, pa je povratio. Nije bilo tako strašno, i nisam ga terao da počisti niti šta slično, ali jesam zahtevao da nosi portiklu do kraja svog boravka u mojoj sobi.“ Smejuljeći se, dodaje: „Začudo, povratio je i sledeći put kad smo se sreli. Nimalo nije napredovao u pijančenju. Možda je trebalo da se ponudim da mu dajem časove. Ili je to možda kakav čudnovat danski pozdrav. Sećam se jedne noći – mora da je to bilo negde 1985. – kada sam se našao s Larsom u klubu *Sent Moric* [u centru Londona]. Svako ko je znao išta o meni znao je da ću biti na jednorukom džeku. Lars je došao i navalio da nešto popijemo – mislim i da je platio većinu pića. Dakle, dobro, tako smo i uradili, a on se na kraju praktično onesvestio. Ipak, treba malom odati priznanje, stalno se vraćao po još...“

Jedan drugi bend s kojim se Lars Ulrih zasigurno povezao u leto 1981. bili su *Ajron mejden* – mada ne u Britaniji, već na jednom malom klupskom nastupu u Kopenhagenu, gde se namerno zadržao da bi ih video pre no što se vrati u Ameriku. „Stiva Harisa [basistu i osnivača *Mejdena*] prvi put sam sreo 1981“, sećao se. Svirali su „u lokalu veličine tvoje dnevne sobe“. Međutim, za sedamnaestogodišnjeg bogatuna koji žudi da postane megazvezda, u tom trenutku, „*Ajron mejden* bio je najbolji rok bend na svetu“. Dodao je: „Ali nije se radilo samo o muzici.“ Pored kvaliteta prisutan je bio i kvantitet, činilac koji će on kasnije svrsishodno koristiti u *Metaliki*. *Mejdeni*

su „na albume stavljali deset minuta muzike više od ma kog drugog rok sastava“. Imali su „najbolju ambalažu, najgotivnije majice, sve“. Postojala je „dubina u čitavoj [njihovoj] organizaciji, što je bilo sjajno za fanove poput mene, i veliko nadahnuće za nas u *Metaliki*. Želeo sam da pružim isti takav kvalitet klincima koji se lože na naš bend.“ Bio je to ujedno i poslednji put da *Mejdenov* pevač Pol di Ano nastupa s bendom: otkacili su ga jer je dozvolio da se njegove narkomanske navike ispreče *Mejdenovom* munjevitom usponu ka vrhu. Kada je posle svirke otišao iza pozornice da se pozdravi i uzme autograme, Lars je primetio da očito postoji samo jedan vođa *Ajron mejdena*: Stiv Haris. Iz toga je izvukao važnu pouku, kasnije je kazao Harisu: „Istinska demokratija ne funkcioniše u bendu.“

Šašavi klinac sa smešnim naglaskom i energijom napretek brzo je učio. Ili, kako mi je kasnije to predočio: „To je jedan od razloga što *Metalika* postoji, jer sam sedeo i učio od *Motorheda* i *Dajmond heda* i *Ajron mejdena*, jer im nisam davao ni trenutka mira – kao kockar, upijao sam i učio vajib. Tako sam i shvatio da želim tim sranjem i sâm da se bavim.“